

از ابوجعفر حضرت محمد بن علی باقر علیه السلام روایت شده است که فرمود: از دعاهای حضرت علی بن الحسین علیه السلام این دعا بوده است:

إِلَهِي إِنْ كُنْتُ عَصَيْتُكَ بِإِزْتِكَابِ شَيْءٍ مِمَّا نَهَيْتَنِي، فَإِنِّي قَدْ أَطَعْتُكَ فِي أَحَبِّ الْأَشْيَاءِ إِلَيْكَ، الْإِيمَانَ بِكَ، مَنَّا مِنْكَ
بِهِ عَلَيَّ لَا مَنَّا مِنِّْي بِهِ عَلَيْكَ.

خدای من، اگر تو را نافرمانی کرده باشم با ارتکاب چیزی از آنچه مرا نهی فرموده‌ای، من تو را اطاعت کرده‌ام در محبوب‌ترین اشیاء نزد تو و آن، ایمان به تو است، منتی از تو بر من است نه منتی از من بر تو.

وَتَرَكْتُ مَعْصِيَتَكَ فِي أَبْغَضِ الْأَشْيَاءِ إِلَيْكَ أَنْ أَجْعَلَ لَكَ شَرِيكًا، أَوْ أَجْعَلَ لَكَ وَدَادًا أَوْ نَدًّا.

و رها کردم معصیتت را در دشمن‌ترین چیزها نزد تو به اینکه برای تو قرار دهم شریکی را، یا برای تو قرار دهم فرزندی یا همتایی را.

وَعَصَيْتُكَ عَلَيَّ غَيْرِ مُكَابَرَةٍ، وَلَا مُعَانَدَةٍ، وَلَا اسْتِخْفَافٍ مِنِّي بِرُبُوبِيَّتِكَ وَلَا جُحُودٍ لِحَقِّكَ، وَلَكِنْ اسْتَزَلَّنِي الشَّيْطَانُ
بَعْدَ الْحُجَّةِ عَلَيَّ وَالْبَيَانِ.

و نافرمانی کردم تو را نه از روی تکبر یا عناد، و نه از روی سبک شمردنی از من نسبت به پروردگاریات و نه انکاری برای حقت، ولی شیطان مرا خواست که بلغزم پس از بودن حجت بر من و بیان کردن آن.

فَإِنْ تُعَذِّبُنِي فَبِدُونِي غَيْرِ ظَالِمٍ لِي، وَإِنْ تَغْفِرْ لِي، فَبِحُجُودِكَ وَرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ.

پس اگر عذابم دهی به گناهام خواهد بود و تو ظلم کننده بر من نیستی، و اگر مرا بیامیزی، به بخشش و رحمت می‌باشد، ای مهربان‌ترین مهربانان.